

de fornødne Sjælpekilder ikke alene til at lønne Præstestabet, men ogsaa til at pensionere saavel Præstestabets ældre Mænd, der ikke længer kunne forvalte deres Kald, som de afdøde Præsters. Koner og Børn. Jeg skal iøvrigt ikke gaae videre ind paa denne Sag, men jeg har kun villet forklare, hvorledes den omtalte Sætning var at forståa. Jeg troer, at det maa billiges, at, hvor man har særlige Fonds, der ere bestemte til at fyldestgjøre visse positive Formaal, der skulle alle de Udgifter, som falde paa disse Formaal, ogsaa kunne betales af de særlige Midler. Et æret Medlem hittede, at det vilde blive en trykkende Byrde, naar Pensioneringen blev lagt paa de enkelte Kald; i denne Henseende maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det er en Gjenstand, som har beskæftiget Regjeringen, som den har søgt at løse og som den formodentlig er beskæftiget med at løse paa en, som det forekommer mig, meget heldig Maade, idet den, istedetfor at lægge Byrden paa den enkelte Mand for en kort Tid, det vil sige, mere eller mindre kort Tid, idet det beroer paa Vedkommendes Levetid, lægger den hele Pension paa Statskassen og derimod lægger paa Kaldet en ringere Afbetaling efter en vis Beregning, saaledes at Kaldet lettere kan bære denne Udgift; naar Byrden fordeles paa denne Maade, bøder man paa Manglerne ved det nærværende System. — Der er blevet omtalt en Gjenstand, som jeg ikke kan forbigaae, men jeg skal ikke fordybe mig deri; det er nemlig den store Sum, som Fangerne i Straffeanstalterne indvinde ved Overarbejde, og som her er nævnt med meget høie Chiffre; men denne Sag hænger aldeles ikke sammen med det egentlige Overarbejds-System. Det er ganske rigtigt, at der fra vore Fængsler er udgaaet Fanger, som have haft den for en Almuesmand ikke ringe Capital af 15 à 1600 Rd., men det er fra et Fængsel, som nu ophører, og hvor det var muligt for en Fange at optræde som Værtsfører, som Entrepreneur, og for sin Regning lade tilvirke ikke ubetydelige Gjenstande, som han forhandlede i Byen; paa den Maade kunde han indvinde saadanne Midler; men i de Straffeanstalter, hvorom der her kan være Spørgsmaal, ere de ved Overarbejde indvundne Summer paa ingen Maade saa store, uagtet

de vistnok have andraget flere Hundrede Daler. Ved den Maade derimod, hvorpaa Overarbejdsfortjeneste er givet, er der begaaet store Misgreb, store Feiltagelser, der give Anledning ikke alene til en virkelig Fordeel, men ogsaa til Noget, som under alle Omstændigheder maa misbilliges, idet Fangeren ved sit Overarbejde kan fortjene mere eller ligesaameget, som han ved sit hele Arbejde indvinder for Staten. Dette er Noget, som efterhaanden vil blive rettet, og som man allerede var opmærksom paa, førend Commissionen kom til at beskæftige sig med Fængslerne, men som man vist af flere Grunde maa tage fat paa med en vis Varsomhed.

Jeg har nu saavidt mulig søgt nærmere at omtale de Gjenstande, som ere blevne bragte frem, uagtet jeg egentlig havde havt til Hensigt at omfatte vor hele finantsielle Stilling. Det ærede Medlem, som talte før mig (M. Hage), sagde, at den paa et andet Sted nylig var blevne behandlet meget gennemgribende og meget fuldstændig; det er ganske rigtigt, men den er ikke der bleven betragtet fra den Side, som det efter min Overbeviisning er vigtigt, at den betragtes fra, fra det Synspunkt nemlig: Hvormeget maa der tilveiebringes fra Befolkningens Side for at kunne bære den hele Statsbygning, og i hvilket Forhold maa Individet bidrage til Statens Udgifter? Dette er et Synspunkt af den Art, som jeg troer, at man her bør gjøre gjældende. Det er ganske vist meget vanskeligt at komme nøie ind derpaa, og jeg maa bede, at de Chiffre, som jeg efterhaanden vil nævne, ikke maae betragtes som Noget, for hvis fuldstændige Paalidelighed og Nøjagtighed jeg vil borge; men jeg troer, at man ved nærmere Undersøgelse vil komme til at erkjende, at de ligge det Rigtige saa nær, at det, da Betragtningen her er saa omfattende, ikke vil medføre nogen Ulempe, om de ikke ere fuldstændig rigtige. . . . Det gjør mig ondt, jeg staaer ligeoverfor Uhret, at see, at det bliver silbig, men jeg kan ikke afbryde midt i Sagen. Jeg vil da først følge den Vej, som den ærede Indenrigsminister betraadte, da han forelagde os Finantsloven, idet han gav os en henkastet Sammenligning mellem de to Finantsaar, det,